

12-02-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

**“মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকৰ কৰ্তব্য এজনে আন জনক পিতা আৰু আশীৰ্বাদক মনত পেলাই দি সাৱধান কৰা,
ইয়াতেই সকলোৰে কল্যাণ সোমাই আছে”**

প্ৰশ্ন:- তোমালোক সন্তানসকলে কি এনেকুৱা এটা গোপন ৰহস্য বুজি পোৱা যিটো কোনো বিজ্ঞানৰ দানৰ দ্বাৰা বুজিব নোৱাৰি?

উত্তৰ:- তোমালোকে বুজা যে আত্মা অতি সূক্ষ্ম তৰা, ইয়াতেই সকলো সংস্কাৰ ভৰপূৰ হৈ আছে। আত্মাই শৰীৰৰ দ্বাৰা নিজৰ নিজৰ অভিনয় কৰি আছে। শৰীৰ জড়, আত্মা চৈতন্য। এনেদৰে আকৌ পৰমাত্মাও তৰা, তাতেই সকলো গুণ আছে। তেওঁ মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ, সত্য হয়, চৈতন্য হয়। তেওঁ কোনো হাজাৰ সূৰ্য্যৰ দৰে তেজোময় নহয়। এই গোপন ৰহস্য তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা। বৈজ্ঞানিকে এই কথাবোৰ বুজি নাপায়। তোমালোকে বুজি পোৱা। তোমালোকে সকলোকে আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ পৰিচয় প্ৰথমে প্ৰথমে দিব লাগে।

গীত:- মাতা অ’ মাতা তুমি সকলোৰে ভাগ্য বিধাতা . . . .

ওম শান্তি। পিতাই সন্তানসকলৰ প্ৰতি কয় সন্তানসকল স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা। এয়া পিতাই সন্তানসকলক সাৱধান কৰিছে। সন্তানসকলেও এজনে আনজনক সাৱধান কৰিব লাগে। পিতাক স্মৃতিত আনিলে তৎক্ষণাত সেইটো নিচা লাগে। স্মৃতিত আনিবৰ বাবে এজনে আনজনক সাৱধান কৰিব লাগে। যেনেকৈ পৰস্পৰে লগ পালে নমস্কাৰ আদি কৰা হয়। কিন্তু তাৰপৰা কোনো কল্যাণ নহয়। কল্যাণ তেতিয়াহে হ’ব যেতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে এজনে আনজনক সাৱধান কৰিবা। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী শব্দত সকলোবোৰ নিহিত হৈ আছে। পিতাৰ পৰিচয়, ফলৰ পৰিচয়, চক্ৰৰো পৰিচয় পোৱা যায়। সেয়ে এজনে আনজনক সাৱধান কৰি দিয়াতো প্ৰথম কৰ্তব্য। মনত পেলাই দিলে সাৱধান হ’ব। পলে পলে এজনে আনজনক সাৱধান কৰিব লাগে। পিতা আৰু আশীৰ্বাদ মনত পেলাই থাকা। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হৈ, নিজকে অশৰীৰী বুজি, অশৰীৰী পিতাক স্মৃতিত আনা। স্মৃতিত অনা অৰ্থাৎ যোগ কৰা। যোগৰ দ্বাৰাই তোমালোকৰ শৰীৰ নিৰোগী হয়। এয়া হৈছে এতিয়াৰ পুৰুষাৰ্থ। অন্তত যেতিয়া একদম কৰ্মাতীত অৱস্থাত উপনীত হ’বা তেতিয়া নিৰোগী হ’বা। এতিয়াতো পুৰুষাৰ্থী হয়। এতিয়া পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজাইছে কিয়নো জানে যে সকলোৰে অবুজন। যেতিয়া দেৱতা আদিৰ পূজা কৰে, তেওঁৰ জীৱিকাৰ বিষয় একো নাজানে, সেয়ে তোমালোকে বুজাব লাগে আমি সকলোৰে জীৱনী ক’ব পাৰো। প্ৰথমতে মুখ্য পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ বিষয়ে জানো। তাতো বহুত মনুষ্যই থকা-সৰকা হয়। কয় পৰমাত্মাৰ কোনো নাম-ৰূপ নাথাকে। সেয়ে প্ৰথমে প্ৰথমে মুখ্য কথা হৈছে আত্মা পৰমাত্মাৰ পাৰ্থক্য আৰু জ্ঞান দিয়াতো। এয়াতো জানে সকলোৰে আত্মা হয়। পুণ্য আত্মা, পাপ আত্মা বুলি কোৱা হয়। পাপ পৰমাত্মা বুলি নকয়। অপৰিত্ৰ দুনিয়া যে। পৰমাত্মাতো অপৰিত্ৰ নহয়, এইবাবে মনুষ্যই প্ৰথমে প্ৰথমে আত্মাক জানে কিয়নো আত্মাৰ জ্ঞান কোনো মনুষ্যৰ নাথাকে। এই ইন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা আত্মায়ে শুনে, আত্মায়ে খোৱা বোৱা কৰে, সকলো কাম কৰে। আত্মাৰ ৰূপ কি? কয় উজ্জ্বলি থাকে ভ্ৰুকুটিৰ মাজত আচৰিত তৰা...। সেয়ে আত্মাৰ ৰূপ বুজাব লগা হয়। আত্মাৰ ৰূপ কোনো ইমান ডাঙৰতো নহয়। আত্মা অতি সূক্ষ্ম। আত্মাৰ ৰূপ হৈছে শূণ্য অথবা বিন্দু বুলিও কোৱা হয়। এতিয়া ইয়াৰ ওপৰতো চিন্তা চৰ্চা কৰিব লাগে যে আত্মা কিমান সূক্ষ্ম। মনুষ্যই সোধে আত্মা শৰীৰৰপৰা কেনেকৈ ওলাই যায়? কৰ পৰা ওলায়? কোনোৱে কয় মস্তিষ্কৰ পৰা

ওলায়, কোনোবাই কয় চকুৰ পৰা ওলায়..., কিয়নো দুৱাৰ বহুত আছে যে । কিন্তু আত্মা হয়নো কি বস্তু, এয়া জনাটো ডাঙৰ বিস্ময়কৰ কথা। সেয়ে সোধে আত্মা ওলায় কেনেকৈ, এই কথা নকয় আত্মা আহে কেনেকৈ। কিন্তু প্ৰথমেতো গম পাব লাগিব যে আত্মা হয় কি বস্তু। ইমান সৰু আত্মাত ৮৪ জন্মৰ অভিনয় সোমাই আছে। এইটো অতি বিস্ময়কৰ কথা। আত্মা হয়েই তৰাৰ দৰে। ইয়াক ডাঙৰ বুলি নকয়। উৰাজাহাজ ওপৰলৈ গলে বহুত সৰু দেখা যায়। কিন্তু আত্মা ডাঙৰ নহয়। ইয়াৰতো এটাই ৰূপ। সেয়েহে প্ৰথমে প্ৰথমে আত্মাক জনাটো দৰকাৰ। মই আত্মা কেনেকৈ এই শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰোঁ। যদিও কাৰোৱাৰ সাক্ষাৎকাৰ হয়, যেনে তৰাৰ দৰে। এই সৰু আত্মাতেই সকলো জ্ঞান ভৰপূৰ হৈ আছে। আত্মা এটাই হয়। এয়া বহুত বিস্ময়কৰ কথা। পৰমাৰ্হাৰ ৰূপৰ বিষয়েও কাৰোৱেই খবৰ নাথাকে। বস্তুৱত যেনেকুৱা আত্মা, তেনেকুৱা পৰমাৰ্হা পৰমাৰ্হা। তেৱোঁ পিতা। যদিও ইয়াত পিতা আৰু সন্তান সৰু-ডাঙৰ হয়, কিন্তু আত্মা সৰু-ডাঙৰ হ'ব নোৱাৰে। আত্মা আৰু পৰমাৰ্হাৰ ৰূপত একো প্ৰভেদ নাথাকে। বাকী দুয়োটাৰ অভিনয়ত, সংস্কাৰত প্ৰভেদ থাকে। পিতাই বুজায় মোৰ ওচৰত কি সংস্কাৰ আছে। তোমালোক আত্মাৰ ওচৰত কি সংস্কাৰ আছে? মনুষ্যই আত্মা আৰু পৰমাৰ্হাৰ ৰূপৰ বিষয়ে নজনাব বাবে আত্মা পৰমাৰ্হা এক বুলি কয়। বহুত লোকচান কৰি দিয়ে। জনাটো বহুত দৰকাৰ। পৰমাৰ্হাও হয়, ব্ৰহ্মা বিষ্ণু শংকৰো হয়, এই সকলোতে আত্মা আছে। জগত অম্বা সৰস্বতীক জ্ঞানৰ দেৱী বুলি কোৱা হয়, সেয়ে নিশ্চয় সৰস্বতীৰ আত্মাত জ্ঞান আছে।

কিন্তু তেওঁৰ ওচৰত (লগত) কোনটো জ্ঞান আছে, এয়া কোনেও গম নাপায়। মাত্ৰ কৈ দিয়ে জ্ঞানৰ দেৱী। বাতৰি কাকতত প্ৰবন্ধ আদি পঢ়ে সেয়ে তাৰ ওপৰত বুজাব লাগে। তোমালোকে কোৱা সৰস্বতী জ্ঞানৰ দেৱী, কিন্তু তেওঁ কোনটো জ্ঞান দিছে? কেতিয়া দিছে? তেওঁ নিশ্চয় ভগবানৰ পৰা জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰিছে। ভগবানৰ ৰূপ কি? জ্ঞানৰ দেৱী এই নামটো কেনেকৈ পালে? এটা কথাতেই যিকোনো লোককে সংগমত থিয় (সংগমৰ কথা বুজাই দিব লাগে) কৰাই দিব লাগে।

বাবাই কয় মই বুজাওঁ, বাকী লিখিবৰ বাবেতো সঞ্জয় (জগদীশ ভাই নিমিত্ত হয়) আছে। এওঁ হৈছে প্ৰথম নম্বৰৰ মুখ্য অভিনেতা। এওঁতো বাবাৰ সৈতে সোঁহাত স্বৰূপ হ'ব লাগে। কিন্তু ড্ৰামাৰ নিৰ্দেশ এনেকুৱা যে তেওঁ দিল্লীতো থাকিব লগা হয়। কল্প আগৰ অভিনয় হয়। অৰ্জুনৰ নাম প্ৰধানত গোৱা হৈছে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে প্ৰতিটো কথাৰেই অৰ্থ বুজি পোৱা। প্ৰথমে প্ৰথমে আত্মা আৰু পৰমাৰ্হাক বুজিব লাগে।

বাবাই সন্তানসকলক বুজাইছে-- আত্মা তৰাৰ দৰে। আত্মাত জ্ঞান কেনেকৈ নিহিত হৈ থাকে। এয়া কোনো বিজ্ঞানৰ দানেও বুজি নাপাব। আত্মাতে সকলো সংস্কাৰ থাকে। আত্মা হৈছে তৰাৰ দৰে, ঠিক আছে তেন্তে পৰমাৰ্হাৰ ৰূপ কেনেকুৱা? তেৱোঁ পৰম আত্মা হয়। পাৰ্থক্য নাই। এয়া যি মহিমা গোৱা হয় যে হাজাৰ সূৰ্য্যতকৈও তেজোময়, তেনেকুৱা নহয়। বাবাই কয় যে কেৱল তোমালোক আত্মাসকলতেই জ্ঞান নাথাকে, মই পৰমাৰ্হা জ্ঞানসাগৰ হওঁ - কেৱল এয়াই পাৰ্থক্য। মায়াই তোমালোক আত্মাসকলক পতিত বনাইছে। বাকী কোনো নুমাই যোৱা শলিতা নহয়। আত্মাৰ পৰা পিতা আৰু ৰচনাৰ জ্ঞান ওলাই গ'ল। এতিয়া সেই জ্ঞান পাই আছা। বাবাৰ জ্ঞান আছে, তেৱোঁ আত্মাই হয়। কোনো ডাঙৰ নহয়। তেওঁক জ্ঞানসাগৰ, সৰস্বতীকো জ্ঞানসাগৰ বুলি কয়। এতিয়া সৰস্বতীয়ে জ্ঞান কেতিয়া পালে? সৰস্বতী কাৰ সন্তান? এয়া কোনোৱেও নাজানে। গতিকে বুদ্ধিত আহিব লাগে যে, তেওঁলোকক কেনেকৈ বুজাও। পিতা পৰমাৰ্হা কোন, এয়াও বুজাব লাগে যে তেওঁ তৰাৰ দৰে, তেওঁৰ সকলো জ্ঞান আছে। পৰম পিতা মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ। সকলোৰে পিতা। তেওঁ সত্য, চৈতন্য, তেওঁৰ সঁচা জ্ঞান আছে। তেওঁক সত্য বুলিও কয়। আৰু কাৰোৱে ওচৰত সত্য জ্ঞান নাই। ৰচয়িতা এজন পিতাই। গতিকে গোটেই ৰচনাৰ জ্ঞান তেওঁৰ ওচৰতে আছে। বৃক্ষৰ বীজৰূপ হয়। আত্মা চৈতন্য, শৰীৰ জড়। যেতিয়া আত্মা প্ৰৱেশ কৰে তেতিয়া শৰীৰ চৈতন্য হয়। তেন্তে পিতাই বুজাই ময়ো সেইয়াই হওঁ। আত্মা সৰু ডাঙৰ হ'ব নোৱাৰে। যিদৰে তোমালোক আত্মা হোৱা ঠিক তেনেদৰে পৰম আত্মা অৰ্থাৎ পৰমাৰ্হাও হয়, পিছে তেওঁৰ মহিমা উচ্চ হয়। মনুষ্য সৃষ্টিৰ বীজৰূপ। মানুহে তেওঁক স্মৰণ কৰে। তোমালোকে জানা যে বাবা

ওপৰত থাকে। আত্মাইহে শৰীৰৰ দ্বাৰা কয় হে পৰামৰ্শিতা পৰামাৰ্হা। মানুহে এয়া নাজানে কিয়নো দেহ-অভিমানী হয়। এতিয়া তোমালোক দেহী-অভিমানী হৈছা। নিজকে আত্মা নিশ্চয় কৰা। তোমালোকে জানা পৰামাৰ্হা বুলি নিৰ্কাৰক জনক কোৱা হয়। আমি তেওঁৰ সন্তান। সেই ভগৱান আহিহে জ্ঞান দিবলৈ। তেওঁক জ্ঞানসাগৰ, আনন্দ সাগৰ বুলি কয়। দয়াৰ সাগৰ, সুখৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ.... এই মহিমা দিয়া হৈছে। পিতাৰ পৰা সন্তানে নিশ্চয় অধিকাৰ পাব। তেওঁ বহু আগৰ পৰা আহি অধিকাৰ দি আছে কাৰণেতো মহিমা গোৱা হয়। দেৱতাৰ মহিমা বেলেগ। পিতাৰ মহিমা বেলেগ। সকলো আত্মাৰ তেওঁ পিতা। ৰচয়িতা হয় সেই কাৰণে তেওঁক বীজৰূপ বুলি কোৱা হয়। প্ৰথমে প্ৰথমে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। শাস্ত্ৰত কয় - আঙুলিৰ নিচিনা। আমি কওঁ তেওঁ জ্যোতি বিন্দু। চিত্ৰও বনাইছে। পিছে ইমান ডাঙৰ তেওঁ নহয়। অতি সূক্ষ্মহে। তেন্তে কি বুজাবা? তোমালোকক ক'ব চিত্ৰত ইমান ডাঙৰ ৰূপ কিয় দেখুওৱা হৈছে? কোৱা নহলে কি ৰাখিম। তেওঁতো এক বিন্দুহে পূজা কেনেকৈ কৰা যাব? তেওঁৰ ওপৰত গাখীৰ কেনেকৈ ঢালিবা? পূজাৰ কাৰণে এই ৰূপ বনোৱা হৈছে। বাকী এইটো বুজা হয় যে তেওঁ পৰামৰ্শিতা পৰম আত্মা পৰামৰ্শিতা নিবাসী। পৰামৰ্শিতা আমাৰ মিঠা ঘৰ। নিৰ্কাৰী দুনীয়া, মূলবতন, সূক্ষ্মবতন তাৰ পিছত স্থূলবতন। পিতা নিৰ্কাৰী দেশত থাকে। আত্মাই কয় আমি নিৰ্বাণ ধামলৈ যাওঁ। য'ত এই শৰীৰ নাথাকিব। আত্মাই আহি শৰীৰ ধাৰণ কৰে। এতিয়া এইটো কেনেকৈ বুজোৱা যায় যে আত্মা শৰীৰৰ পৰা কোন ফালে ওলাই যায়। এইটো জানে যে পিণ্ডত আত্মা প্ৰৱেশ কৰিলে চৈতন্য হৈ যায়। কিমান সূক্ষ্ম বস্তু। তাতেই সকলো সংস্কাৰ ভৰি আছে। পিছত এক এক জন্মৰ সংস্কাৰ প্ৰত্যক্ষ হয়। গতিকে পিতাই বুজাই যে প্ৰত্যেক কথা ভালদৰেই বুজিব লাগে। সৰস্বতীৰ ওপৰতো বুজাব পাৰা। তেওঁ কাৰ সন্তান? এই সময়ত তোমালোকক দেৱতা বুলি ক'ব নোৱাৰি। সৰস্বতী হৈছে ব্ৰহ্মাৰ জীয়েক। নিশ্চয় তেওঁ জ্ঞানৰ ভগবান হয়। দেখুওৱা হয় ব্ৰহ্মাৰ মুখ কমলৰ পৰা জ্ঞান দিয়া। গতিকে ব্ৰহ্মাৰো নাম আছে। এই সময়ত তোমালোক হৈছা ব্ৰাহ্মণ। আত্মা পৰিত্ৰ হলেও শৰীৰ পৰিত্ৰ হ'ব নোৱাৰে। তমোপ্ৰধান শৰীৰ। সেয়ে পিতাই বুজাই - মোৰ সন্তানসকল, এজনে আনজনক সারধান কৰি উন্নতি কৰিব লাগে। পিতা আৰু অধিকাৰক স্মৰণ কৰানে? স্ব- দৰ্শন চক্ৰক স্মৰণ কৰানে? পিতাই কয় কোনেও চাগে এনে দৰে সারধান নকৰে। পিতাক স্মৰণ কৰি কৰি নিদ্ৰাক জয় কৰা হ'ব লাগে, ইয়াতে বহুত উপাৰ্জন। উপাৰ্জনত কেতিয়াও ভাগৰ নালাগে। পিছে স্থূল কামো কৰিব লাগিব সেয়ে ভাগৰো লাগে।

পিতাই বুজাই যে ৰাতি জাগিও পিতাৰ লগত কথা পাতা, জ্ঞান সাগৰত ডুবি থাকিব লাগে। যিদৰে এটা জন্তু আছে, পানীত ডুব মাৰে। গতিকে এনেদৰে ডুব মাৰিলে, বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিলে দেখিবা বহুত পইণ্ট (তথ্য) ওলাই আহে। কৰ-কৰ পৰা যে ওলাই আহিব। ইয়াকে কয় ৰাতি জাগি জ্ঞান সাগৰ মন্থন কৰা। মনুষ্যই একেবাৰে নাজানে, তেওঁলোকক বুজাব লাগে। পিতা জ্ঞানৰ সাগৰ, তেওঁৰ পৰাই অধিকাৰ পাম। যি আদি সনাতন দেৱী- দেৱতা ধৰ্ম সত্যযুগত আছিল, তেওঁলোকে নিশ্চয় অধিকাৰ পাইছিল। গোটেই ৰাজধানীয়ে অধিকাৰ কেনেকৈ পাইছিল? কলিযুগৰ পৰা সত্যযুগ হোৱাত সময়তো নালাগে। ৰাতি পুৰা হৈ দিন হয়। ক'ত সেই লৌহ যুগী দুখৰ দুনীয়া, ক'ত সেই সুখধাম। ব্ৰহ্মাৰ দিন আৰু ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি - কিমান পাৰ্থক্য! এতিয়া পৰম পিতাৰ পৰা তোমালোকে জ্ঞান পাই আছা। সৰস্বতীয়ে কি কৰিছিল? কোনোৱে নাজানে। মাথোন জ্ঞানৰ দেৱীৰ চিত্ৰ পাইছে আৰু তাতেই সন্তুষ্ট হৈছে। গতিকে তেওঁলোকক সারধান কৰিব লাগে। পৰামাৰ্হাৰ পৰিচয় দিব লাগে। তাৰ পিছত ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু আৰু শংকৰৰ পৰিচয় দিব লাগে। পিতাই আহি এই জ্ঞান দি নৰৰ পৰা নাৰায়ণ বনাইছে। বহুত যুক্তি দি প্ৰত্যেকৰে বৃত্তিৰ বিষয়ে ক'ব লাগে। সৰস্বতীও ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী। তেন্তে নিশ্চয় পৰম পিতা পৰামাৰ্হা আহি ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা মুখ বংশাৱলী ৰচিছে। প্ৰথমে প্ৰথমে জ্ঞান কাক দিছে? জ্ঞানৰ কলহ সৰস্বতীক দিয়া বুলি কয়। ব্ৰহ্মাক মাজৰ পৰা নোহোৱা কৰি দিছে। এয়া কোনোৱে নাজানে যে ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰত আহি মাতাসকলক জ্ঞানৰ কলহ দিছে গতিকে ব্ৰহ্মাইও নিশ্চয় শুনিছে। ব্ৰহ্মাৰ হাতত শাস্ত্ৰ দেখুৱাই। ব্ৰহ্মাৰ মত বিখ্যাত। গতিকে তেওঁ সকলো বেদ-শাস্ত্ৰৰ সাৰ মত দিছিল। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা শিৱবাবাই বুজাই। ব্ৰহ্মা কৰ পৰা আহিল? এই ৰথ কৰ পৰা ওলাল? কোনোৱে নাজানে। পিতাই এতিয়া কৈছে যি তোমালোকে বুজাব পাৰা। আছা!

অতি মৰমৰ, কল্লৰ পিছত পুনৰ লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তান সকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-**

- 1) ৰাতি জাগিও জ্ঞানৰ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব লাগে। জ্ঞান সাগৰত ডুব মাৰিব লাগে। পিতাক স্মৰণ কৰি নিদ্ৰাক জয় কৰোঁতা হ'ব লাগে।
- 2) স্ব-দৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাই থাকিব লাগে। নিজৰ ভিতৰত পিতা আৰু অধিকাৰৰ স্মৃতি দিয়াই এজনে আনজনক সাৱধান কৰি উন্নতিৰ পথত অগ্ৰসৰ হ'ব লাগে।

*বৰদান:- নিজৰ সহযোগৰ ভাণ্ডাৰৰ দ্বাৰা প্ৰত্যেক কাৰ্যত সফলতা প্ৰাপ্ত কৰোতা মাষ্টাৰ দাতা হোৱা।

সেৱাৰ অবিনাশী সফলতাৰ কাৰণে মাষ্টাৰ দাতা হৈ সকলোকে সহযোগ দিয়া। নষ্ট হোৱা কাৰ্য, নষ্ট হোৱা সংস্কাৰ, নষ্ট হোৱা স্থিতিক শুভ ভাৱনাৰে ঠিক কৰাত সকলোৰে সহযোগী হ'বা - এয়াই হৈছে সকলোতকৈ ডাঙৰ দান। এওঁ এনেদৰে কৈছে, এইটো কৰিছে, এয়া দেখি-শুনি, বুজিও নিজৰ সহযোগৰ ভাণ্ডাৰৰ দ্বাৰা পৰিৱৰ্তন কৰি দিবা। কাৰোৱাৰ কোনো শক্তি অভাৱ অনুভৱ হোৱা যেন লাগিলে, নিজৰ সহযোগেৰে সেই অভাৱ পুৰা কৰি দিয়া- এয়াই মাষ্টাৰ দাতা হোৱা।

*শ্লোগান:- সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিবলৈ হ'লে বিশ্ব নাটকৰ প্ৰত্যেক দৃশ্যক সাক্ষী হৈ চোৱা।

!!ওম শান্তি!!

***